
Královské srdce

Jana Hoch

„Maggie, teď nemůžeš umřít. To nedopustím,“ bědoval Yorick a schoval tvář do dlaní.

Naposledy škytla a tiše sykla. Vzápětí nastalo ticho. Yorick praštil dlaní do volantu a otevřel dveře na své straně. Obešel svou žlutou kraksnu, které říkal auto, pardon, svou milovanou *Maggie*, a nepřestával klít.

Já jsem zůstala sedět a vykoukla ven. Kopcovitá krajina posetá loukami, kam jen oko dohlédne. A ovce. Všude samé ovce. Na nekonečné zeleni koule připomínající mráčky na obloze. Ačkoli louky ohraničovaly nízké kamenné zídky, před chvílí stálo jedno stádo přímo na silnici. Podařilo se nám mezi nimi projet, ale pouze šnečím tempem a v jednom kuse jsme museli troubit.

Zapípal mi mobil. Na displeji se objevila zpráva: **KDYZ DO TOHO PUJDES, UZIJES SI. Odstup od Londýna ti prospěje. A hlavně od všeho, co souvisí s tím pitomcem Ethanem. Rozhodla ses správně. Srdečně zdraví J.**

Na závěr bratr připojil smajlík a srdíčko. Vzdechla jsem. Opravdu jsem se rozhodla správně? Myslela jsem na onu noc před třemi týdny, kdy jsem staršího brášku tolik potřebovala. Můj plán vetřít se nepozorovaně na zábavu ztroskotal. Místo abych tam Jordana našla, celá rozechvělá jsem se dověkla domů a bulila. S kmotrem Yorickem mě tam objevili ve čtyři ráno, jak dřepím na podlaze. Ze začátku mi Yorickův náhlý nápad, abych vypadla z města a strávila letní prázdniny u něj na venkově ve West Sussexu, zněl lákavě. Teď už jsem si nebyla jistá, jestli to bylo správné rozhodnutí.

Čím víc jsem se vzdalovala vlakem od Londýna, tím silnější jsem měla dojem, že odtud utíkám. A právě o to Ethanovi možná šlo: abych zdrhla jako vystrašený zajíček.

Opatrně jsem si vykasala rukáv svetříku a prohlížela si písmena, která jsem si od toho večera psala každý den na vnitřní stranu předloktí: *NEZLO-MENÁ*. Konečkem prstu jsem přejížděla po ruce a pocítila, jak mi vyschlo v ústech.

„Greto, vylez ven. Potřebuju, abys mi pomohla!“ V mžiku jsem rukáv stáhla a vyslyšela volání.

„Musíme Maggie dotlačit ke krajnici,“ vysvětlil mi Yorick. „Sama to už nezvládne. Chudinka malá.“ Láskyplně pohladil pootevřenou žlutou kapotu. Mímoděk jsem se musela zasmát. Věděla jsem, že má rád zvířata. Koneckonců řídil velký hřebčín. Ale že se taková láska váže i k autům, to pro mě byla novinka.

„Hupni za volant. Odtlačíme ji tam k té mezeře ve zdi.“

Přikývla jsem, usedla na sedadlo řidiče a manévrovala tu žlutou rachotinu k okraji silnice. Jakmile se Maggie zastavila, zatáhla jsem za ruční brzdu a vystoupila. Yorick otevřel kufr a vyndal má zavazadla.

„Později ji nechám odtáhnout. Do hřebčína to je už jen kolem pěti kilometrů. Půjdeme pěšky.“

Vykulila jsem oči. To myslí vážně? Pět kiláků pěšky, a ještě s celou mou bagáží?

„Obloha je pěkně zatažená,“ nadhodila jsem a kývla směrem k šedivému mračnu, které se nakupilo za kopci. „Nemůže pro nás někdo přijet? Zatím bychom počkali v autě.“

Yorick zamítavě mávl rukou. „Nesmysl. To nás mine.“

Díky výrazným rysům v obličejí, hustému plnovousu a vlasům po stranách ostříhaným nakrátko a nahoře svázaným do malého ohonu Yorick perfektně připomínal vikinga i bez příjmení, které prozrazovalo severský původ. Moc dobře jsem ho neznala. Ještě před půl rokem jsem žila s rodiči v cizině, kdežto Jordan odjel do Anglie na studia už před čtyřmi lety. Za tu dobu se s kmotrem i přes velký věkový rozdíl spřátelil. Po několika setkáních jsem pochopila proč. Yorick byl klidás a docela sympatický. A když jsem potřebovala pomoc, bez váhání mi ji poskytl. Jenom o proměnách počasí neměl páru.

„Myslím, že by nebylo špatné někoho zavolat,“ zkusila jsem to znova. „Vítř fouká zprava. Ta vrstva mraků se žene rovnou na nás.“

Yorick se zazubil. „Tak to si holt musíme pospíšet.“

Za deset minut jsem si stáhla kapuci svetru níž do čela a pozorovala, jak se na látce hromadí dešťové kapky a padají mi na nos.

To byl nápad za všechny prachy. Kéž bych se byla držela Maggie! Mohla jsem se svézt s odtahovým vozidlem a zůstat v suchu.

„Na Caverley Green se budeš cítit dobře. Joan, dcera správce statku, tě zaškolí u nás ve výcvikovém středisku,“ povídal mi Yorick vesele, jako kdybychom si vykračovali za krásného slunečného počasí. „Není o moc starší než ty. A jinak máme v hřebčíně ještě pár fakt milých mladých lidí.“ Usmál se na mě. „S tím, že nemáš s koňmi zkušenosti, si nelam hlavu. Kdykoliv se můžeš zeptat, všichni ti rádi pomůžeme.“ Po vousech mu stékaly kapky deště. Za chvíli jsme vypadali, jako bychom se zrovna vraceli z koupání. Jeho šedivá košile dostala rázem tmavší odstín a moje červená kostkovaná sukně pomalu rudla. Yorickovi to zjevně nevadilo. Dlouhým krokem pocho- doval dál, jako by se nechumelilo.

„Alan Quinn, náš podkoní čili vedoucí ošetřovatelů, bývá zkraje trochu nabručený, ale on to tak nemyslí,“ seznamoval mě s tím, co mě čeká. „Budeš pomáhat s krmením a ve stáji a časem se uvidí, co dál, jo?“

„Dobře,“ odpověděla jsem protáhle. Jak jsme se pomalu blížili k hřebčínu, celé mi to najednou připadalo poměrně scestné. Co si počnu dva měsíce v hřebčíně v takovém Zapadákově? Moje poslední zkušenost s ježděním se vázala ke Stockholmu, kde jsem se jako šestiletá vezla na koni na kolotoči. Nebo že by to bylo v Portu? Jelikož jsem s rodiči žila na spoustě míst, už jsem dávno ztratila přehled. Na druhé straně, co je proti tomu nějaký *West Sussex*? A možná měli Jordan s Yorickem pravdu, že je pro mě odstup od vlastního života momentálně to nejlepší.

„Počkej na okamžik,“ řekla jsem, zastavila se a vyždímala si dlouhý pramen zrzavých vlasů.

Yorick se ušklíbl a podíval se na mě skrz kapky deště. „Fakt se zdá, že se to žene na nás.“ Z kapsy vytáhl mobil a vytukal zprávu. „Zkusím, aby pro nás někdo zajel.“

Oddechla jsem si. Mezitím jsem musela vypadat jako Nepomuk, tibetský teriér mé tety Ann, když si hrál s Jordanem a se mnou v jezeře. A k tomu zablácené kecky, na kterých ještě ulpíval ovčí trus, co se povaloval po celé silnici. Ještě že mě takhle neviděli lidi.

Šlapali jsme dál, oči upřené na vozovku, a po čtyřech pěti minutách liják konečně polevil a po chvíli ustal. Nato jsem uslyšela vrčení motoru. Blížilo se k nám černé terénní vozidlo. No vida, záchrana! S křížkem po funuse, ale přece.

Těsně před námi vůz zabrzdil a zastavil na krajnici hned vedle kamenné zídky. Abych lépe viděla, odhrnula jsem si z tváře mokré vlasy. Jenomže čelní sklo i okna byla tónovaná, takže jsem nikoho nerozeznala. Dokud se neotevřely dveře řidiče. Nejprve jsem zaregistrovala černé pánské boty uprostřed louže, vzápětí prameny plavých vlasů pod kapucí a...

To snad ne!

To snad není pravda!

Sotva si šofér za dveřmi stoupl, směle se usmál a já o krok couvla, div jsem nezakopla.

Přede mnou stál ten týpek z hotelu. Edward.

Snad mě nepozná. Vypadám přece jako Nepomuk.

Yorick si odkašlal. „Greto, tohle je Edward. Je to...“

„Edward de Lacy. V hřebčíně trénuju koně,“ dodal za něj blondák. „Stejně jako v tvém případě jde o prázdninovou brigádu. Tím líp.“ Popošel až ke mně. „A ty jsi ta malá uličnice, co se vloupala do hotelu.“

Znova se mi vybavil tibetský teriér. Obličej mi zbrunátněl. Mrkla jsem po Yorickovi, ale tomu oči užasle těkaly z Edwarda na mě.

„Vy se znáte?“

„Letmo jsme se potkali ve městě.“ Edward se posměšně ušklíbl a vlastním slovům se zasmál. „Trefněji se to asi popsát nedá.“

Moc vtipné!

„No... měla jsem naspěch,“ odpověděla jsem stručně, vyhnula se pohledu na Edwarda a rychlými kroky přešla k autu. Doufala jsem, že to tímhle skončí. Yorick sice věděl, že jsem se pokusila obejít vrátne, ale nemusel znát všechny podrobnosti.

Sedla jsem si na zadní sedadlo a sledovala, jak Edward nenuceně přichází k vozu. Posadil se zpátky za volant, ulízl si vlhké vlasy a pozoroval mě ve zpětném zrcátku.

„Jak daleko ses vlastně dostala? Až k výtahu?“

Usmíval se zeširoka, jako by odpověď ani nepotřeboval.

Mizera! Krčila jsem se v koženém sedadle a nutila se na něj nepodívat.

„Já ti říkal, že se beze mě k bratrovi nedostaneš,“ pokrčil rameny. „Cos dělala potom?“

Schovala se doma a bulila. Ale to ti tak budu vykládat!

Za mnou se zabouchlo víko zavazadlového prostoru a hned nato otevřel Yorick dveře spolujezdece. Z vousů setřepal dešťové kapky a nastoupil.

„Kde je Six?“ zeptal se.

„Jel se svým tátou do Crawley,“ odvětil Edward a nastartoval.

„Mohls poslat někoho jiného, aby pro nás přijel.“

Edward mávl rukou a mrkl na mě do zrcátka. „To bych se nemohl co nejdřív seznámit s novou praktikantkou. A to by byla věčná škoda, nemyslíš?“

Nepřestával mě pozorovat v zrcátku. Zdálo se mi to, anebo jsem v jeho výrazu postřehla zasmušilý podtón? I když mluvil vlídně, jeho oči prozrazovaly něco jiného. Až teď mi došlo, jak jsou světlé. Byla bych přísahala, že tu noc zářily jasně modře. Nyní to však vypadalo, jako by v nich zuřil arktický vítr. Takové ledově šedé oči jsem ještě neviděla.

„Jsi v pořádku?“ dělal si starost Yorick a otočil hlavu. „Jsi nějaká zamklá.“

„Není mi dobře.“ Vlastně jsem nelhala.

„Z toho počasí?“

„Ne, kvůli mně,“ skočil nám do řeči Edward, dřív než jsem stačila otevřít pusku. „Má špatné svědomí, protože se se mnou před svědky rozešla.“

Yorick opět koukal z jednoho na druhého a podrbal se ve vousech. „Vaše minulé setkání muselo být opravdu zajímavé.“

„To si piš.“ Edward sešlápl plynový pedál, a auto zrychlilo. „Velmi zábavné vystoupení.“

Vůz zastavil před ohromnou klenutou kamennou bránou se dvěma špičatými věžičkami, které připomínaly malé cypřiše. Nad umělecky zdobeným vjezdem se skvěla zlatá deska orámovaná filigránskými kovovými ornamenty. Dorazili jsme na místo. *Caverley Green – královští koně.*

Úžasné! I když jsem to přiznávala nerada, usedlost na mě udělala dojem. Takže tohle je ono – podle internetu nejhonosnější venkovské sídlo královské rodiny, včetně obrovského hřebčína, kde se chovají a trénují nejdražší koně v zemi.

Předtím mi Yorick v autě vyprávěl, že pro královskou rodinu pracuje už patnáct let, z toho osm let jako vedoucí hřebčína. Snažila jsem se na sobě nedat znát, jak moc to na mě zapůsobilo, ale vzhledem k té nádheře se nadšení skrývalo těžko.

Edward zamířil rovnou k bráně. Ta se otevřela jako mávnutím kouzelného proutku a před námi se rozprostírala dlouhá příjezdová cesta lemovaná růžo-

vými keři. Projeli jsme mezi dvěma stejnými branskými budovami s úzkými dělenými okny. Díky fasádám porostlými břečťanem a makovicím na vrcholech střech budila scénérie dojem filmových kulis. Jako by zaspala dobu.

„Trochu jako v pohádce,“ konstatovala jsem a Yorick se zasmál.

„Jen počkej, až uvidíš panský dům.“

„Já vím, jak vypadá.“

Yorickovi se rozzářily oči. „Ty si to ještě pamatuješ?“

Musela jsem se zasmát. „Yoricku! Když jsem tady byla naposled s rodiči, bylo mi kolem dvou let. Ale k čemu máme Google?“

Internet mě zavalil záplavou informací o objektu už minulý týden. To nejdůležitější jsem si vypsal v bodech na první stránky bloku, který jsem si koupila speciálně za účelem tohoto pobytu.

Vybudován byl v roce 1704, za vlády královny Anny, proslul knihovnou s víc než 10 000 svazky. Jedno z venkovských sídel královské rodiny. V posledních letech skýtalo přístřeší také filmových hvězdám a významným osobám. Tedy pokud se dá věřit nezaručeným zprávám.

Samozřejmě jsem neměla absolvovat praxi přímo v sídle, ale v hřebčíně, který stojí na přilehlém pozemku. Přesto jsem byla na Caverley Green zvědavá, stejně jako na navazující park s figurami ze sestříhaného živého plotu, fontánami a květinovými záhony.

Yorick zatukal na okno. „Tady to je, přímo před námi.“

Naklonila jsem se doprostřed zadního sedadla, abych viděla mezerou mezi oběma předními, a pokorně zatajila dech.

Budova Caverley Hall trůnila na kopci a vůbec nevypadala jako to, co jsem si představovala pod pojmem obyčejný panský dům. Byla ještě rozlehlejší než na fotkách. Dlouhá stavba se dvěma pravoúhlými věžemi, po jedné na každé straně. Uprostřed vedlo schodiště ke vstupnímu portálu, půlkruhovému rizalitu s jezdeckou sochou na střeše. Kromě toho jsem objevila dvě další, stříbřitě se lesknoucí sochy koně v rychlém trysku. Kouzlo staré budovy podtrhovala vysoká, drobně dělená oblouková okna. Všechno působilo skutečně tak, jako by někdo vrátil čas o tři sta let. Pokud samozřejmě odhlédneme od toho, že jsem se vezla ve zcela moderním SUV, a ne v kočáře taženém čtyřspřežím běloušů.

„Nejmíň jednou do roka nás navštěvuje královna osobně, aby posoudila, jaký pokrok dělají její oblíbení koně,“ promluvil Yorick. „Ona koním rozumí. Mimochodem jsi ji zrovna propásla.“

Ne že by mi to nějak vadilo. Yorick mi vyprávěl, že kdykoli je přítomen některý člen královské rodiny, celý pozemek bývá přísně střežený. A bez prázdnin na poníku se samopalem se klidně obejdu.

„Je možné si panský dům prohlédnout?“ Přestože mě královská rodina nezajímala, knihovna a zahrada za to určitě stojí.

„Ne, momentálně ne. Jedině od října do března.“ Tentokrát mi odpověděl Edward. Projel kolem vodní nádrže s vodotryskem do výšky člověka a zase se na mě podíval do zrcátka. Pořád mi připadalo jako špatný vtíp, že jsem natrefila zrovna na něj, ačkoli se ten večer, co se konala zábava, zmínil, že se s Yorickem zná. Možná tam dokonce byli spolu.

Greto, ty jsi fakt dítě štěstěny.

„Park se rozprostírá za budovou,“ spustil Edward, i když se ho nikdo na nic neptal. „Ale služebnictvo tam nemá přístup. S výjimkou výroční letní slavnosti, kdy na Caverley Hall slaví celý hřebčín.“

Měla jsem co dělat, abych nevybuchla. *Služebnictvo?* Mluvil jako v televizním seriálu *Panství Downton!* Jednoznačně by v něm dostal roli pletičářského komorníka.

Yorick ukázal z okna. „Hele, tam vzadu už je vidět výcvikové středisko pro koně.“

Mrkla jsem tím směrem. Skrz dešťovou clonu jsem rozeznala, že silnice vede přímo ke třem podlouhlým budovám, které k sobě navzájem stojí v pravém úhlu. Největší z nich, se světlou fasádou porostlou břechtanem a vstupním schodištěm po obou stranách, jsem tipovala na obytnou budovu. Okna byla uspořádána symetricky nad sebou a mezi červenými střešními taškami jsem zahlédla tři malé vikýře. Obě postranní stavení musely být stáje. Za nimi se táhlo několik písčitých výběhů, obehnaných ploty. Roztroušeně na nich stáli osamocení koně. Jak se zdálo, kdykoli se mohli svobodně rozhodnout, zda se budou zdržovat uvnitř, nebo venku. Mezi budovami se rozprostírala kulatá zelená plocha. Ještě dál jsem uviděla velkou okrouhlou halu, dvě venkovní jízdní dráhy vysypané pískem a rozlehlé louky. Na nich leželo několik kmenů.

„Ta rozloha! To všechno patří ke hřebčínu?“

Yorick se zasmál. „To je jenom výcvikové středisko. Hřebčín sám se nachází asi deset minut odtud, mezi Caverley a Suttingtonem. Ve výcviku tady nahoře bývá vždycky jen kolem dvaceti koní, které buď trénujeme, nebo

jsou na prodej. Celý hřebčín se stády je daleko větší. V současnosti máme skoro sto padesát koní.“

Tolik? Uvědomovala jsem si, jak mi padá brada, a honem jsem sklapla. Sice jsem věděla, že královská rodina je, jak známo, koni posedlá, ale podrobnostmi o hřebčíně jsem si hlavu nelámala. Jordan mi vyprávěl, že jsem tady byla s ním a rodiči krátce předtím, než jsme se odstěhovali do Paříže. Narodila jsem se v Londýně, jenže moje první vzpomínky se vážou ke Stockholmu. V něm jsem strávila podstatnou část dětství. Celé čtyři roky.

„Co, ztratilas řeč?“ rýpl si do mě Edward posměšně.

Ani náhodou.

„Když se chce člověk někam dostat, je to pořádná dálka,“ prohodila jsem, jen abych mu dokázala, že se spletl. „Chodíte tady pěšky?“

Yorick se podíval úkosem na Edwarda a zašklebil se.

„Většina dává přednost kolu. Kromě Randyho. Ten jezdí ve svém golfovém vozítku.“

„Tak to je dost důležitý.“

Yorick se zasmál. „Občas dokonce životně důležitý. Randolph Grandell je totiž náš zvěrolékař.“

Edward objel travnatou plochu a zaparkoval před obytným domem. Otevřela jsem si, vystoupila a rozhlédla se. Mezitím přestalo pršet a v četných kalužích se zrcadlily ojedinělé sluneční paprsky, které se prodraly mračnem. Dva mladíci v nepromokavých pláštích tlačili kolečka směrem k jízdárně. Smáli se tak nahlas, až se to rozléhalo celým areálem. Jejich hlasy se mísily s dusotem koňských kopyt. Otáčela jsem se a zjišťovala, odkud vychází.

Jedna dívka v černém, s vlasy po bradu a v polokošili, vyvedla ze stáje svalnatého světle hnědého koně a přivázala ho k háku na zdi. Jakmile si nás všimla, zvedla ruku a zamávala. Yorick jí pozdrav opětoval.

„Nazdar, Joan. Tohle je Greta, naše nová letní praktikantka,“ představil mě krátce. „A to je Joan, o níž jsem ti nedávno vyprávěl. Určitě si budete rozumět.“ Obrátil se na dívku: „Jak to jde s Chipperfieldem?“

„Bezva. Včera měl pauzu a dneska jde do vířivky.“ Láskyplně koně pohladila po krku. „Počkej, až uvidíš Goldseekera. Dneska ráno zvládl poprvé letnou změnu cvalu.“

„Jak se zdá, někdo tady usiluje o to stát se zaměstnancem měsíce.“ Yorick se zasmál a zvedl ruku se vztyčeným palcem. „Tvoji fotku si posunu na

pracovním stole docela dopředu. Slibuju.“ Otevřel kufr auta, vyndal z něj zavazadlo a podíval se na mě. „Jak vidíš, je tady veselo.“ Se širokánským úsměvem mi podal batoh a já si ho nasadila na záda.

„Teď ti nejdřív ukážu tvůj pokoj. Budeš mít vlastní království nad sedlovnou tam v té budově.“ Ukázal na červený přístavek vedle stáje. „Nejdřív si v klidu vybal, potom můžeme udělat okružní jízdu po areálu.“

„Tu část, kde bude ubytovaná, si vezmu na starost já.“ Než jsem stačila popadnout kufr, Edward se ho chopil. „Ještě jsem se chtěl mrknout na Tiru. Je to po cestě.“

Yorick na něj vrhl zkoumavý pohled, ale nakonec se usmál. „Díky, Edwarde. To je od tebe milé. Greto, až si vybalíš, můžeš přijít za mnou do hlavní budovy. Pak ti všechno ukážu. Souhlasíš?“

Sama s panem Nádivou? Ne, s tím tedy ani za mák nesouhlasím! Jenomže Yorick se již otočil a zamířil k Joan. Podívala jsem se na Edwarda, zrak mi stoupal od jeho černých bot přes roztrhané džíny ke rtům.

Sebevědomě se usmíval.

„Nevím, jak ty, ale já se nemůžu dočkat, až s tebou budu o samotě... *Gre-cylie*. Máme si co vyříkat.“

Sotva jsme stanuli v předsíni přístavby, kde to bylo silně cítit po kůži a koních, Edward mi zahradil cestu. Dlaní se rychle opřel o zeď vedle mě, až jsem sebou trhla.

„Takže na rovinu, zrzko. Proč jsi tady?“ uhodil na mě klidným hlasem, a přesto jsem vycítila slabou výhrůžku. Pokusila jsem se couvnout, ale on mě chytil za ruku. „Na to zapomeň. Dneska mi neutečeš. Dlužíš mi pár odpovědí.“

Nemilosrdně si mě měřil chladnýma očima a já měla pocit, že už jenom jeho přítomností klesla teplota v místnosti o několik stupňů.

Gratuluju! pomyslela jsem si. *Podářilo se ti rozpálit sněhuláka Jacka Frosta. Proč se musím věčně dostávat do křížku s nebezpečnými typy?*

V duchu jsem nadávala. Co jsem čekala? Že mě přivítá přátelsky, potom co jsem ho nechala napospas ochrance? I když patřil k čestným hostům, uměla jsem si představit, že jí měl po výstupu se mnou co vysvětlovat.

„Něco jsi provedla, že? Proto ta tvoje komická scéna v Londýně. A teď dva měsíce tady na venkově. Chtěla ses zabít? Máš poruchy příjmu potravy?“

... Ne, na to nevypadáš. Čelíš tlaku kamarádů?“ Chtěla jsem se mu vytrhnout, ale držel mě pevně. „Aha, takže to poslední. Klasika.“

Už jsem toho měla dost!

„Vůbec mě neznáš!“ rozkřikla jsem se. „Jsem tu jen proto, že se moji rodiče přátelí s Yorickem. Je bráchovým kmotrem a...“

„To přece vím už dávno,“ přerušil mě. „Ale před tím hotelem jsi mě uvrhla do špatné situace. Jestli si dobře pamatuju, dala jsi mi kopačky a obvinila mě, že ti zahybám.“ Zkřivil obličej, ale vzápětí se opět provokativně usmál. „Myslím, že si zasloužím vysvětlení. Takže, Grecylie, co jsi provedla, že tě máma s tátou poslali strávit léto na konci světa?“

„Třeba jsem sem chtěla,“ odpověděla jsem zpupně, jenže Edward zavrtěl hlavou.

„Tomu nevěřím. Každopádně nejsi do koní zapálená.“ Díval se na mě opovržlivě.

Zvedla jsem bradu. „A jakpak to víš?“

„Kdybys měla co dělat s koni, neprijela bys sem takhle oháknutá.“

Ukázal na mou červeně kostkovanou sukni a černý top, který vykukoval pod koženou bundou.

Zuřila jsem. „Do toho, co mám na sobě, ti vůbec nic není! Pravda, o koních nemám šajn. No a?“

„Vždyť jsem to věděl.“ Zkřížil ruce na prsou. „V noci se vloupáváš do hotelu, abys našla bráchu, a za pár týdnů se objevíš tady. Celé to strašně smrdí. Tak konečně vyklop, oč běží!“

„Na to zapomeň!“

Edward zhluboka dýchal. Ještě se o krok přiblížil, takže jsem jeho dech cítila v tváři. „Poslyš, asi si myslíš, že máš Yoricka na své straně. Zřejmě je toho názoru, že ti umožní lepší start do života, když tady o tobě nikdo nezná pravdu.“ Pokrčil rameny a sklonil hlavu, až se rty skoro dotýkal mého ucha. „Však já na ni přijdu. Na to se spolehni.“